

Vince Flynn

Machts- overname

Karakter Uitgevers B.V.

Washington D.C.

Een fijne motregen viel uit de donkere lentehemel op de zwarte limousine terwijl die op E Street de afslag nam. Aan de snelheid waarmee de gepantserde auto tussen de beton met stalen barricades lapeerde, was duidelijk te zien dat hij haast had. Toen de limousine de West Executive Drive op reed, vertraagde hij even tot het zware zwarte hek open was, en toen schoot hij weer vooruit. Het water spoot alle kanten op toen de wagen door een paar plassen scheurde, waarna hij met een ruk tot stilstand kwam bij de ingang van de west-vleugel van het Witte Huis.

Meteen vloog het achterportier open en doctor Irene Kennedy stapte uit. Ze stapte onder de lange, gebroken witte luifel die van het gebouw naar de stoeprand liep, en wachtte daar even op haar baas. Thomas Stansfield krom langzaam uit de auto en maakte de knopen van zijn antracietkleurige colbert vast. Stansfield was nu 79 jaar oud, en hij was een icoon in de inlichtingenwereld. Zijn carrière was begonnen in de tijd van de Tweede Wereldoorlog en de oors, de voorganger van de CIA. Stansfield was bijna zestig jaar geleden gerekruteerd door Wild Bill Donovan – voor een heel andere strijd die door een heel ander soort mannen gestreden werd. Stansfield was als laatste uit die tijd overgebleven. Alle anderen waren dood of met pensioen, en het zou niet lang meer duren voordat hij de macht over de veel bekritiseerde en omstreden inlichtingenorganisatie zou overdragen aan een ander.

Hij had de CIA ingrijpend zien veranderen. Nou ja, het waren eigenlijk de dreigingen geweest die veranderden, waardoor de CIA geen andere keuze had gehad dan mee te veranderen. De oude, stabiele tijd waarin er twee wereldmachten bestonden, was allang opgevolgd door een tijdperk van kleine, regionale conflicten en de almaar groeiende terreurdreiging. Dat was Stansfields grootste zorg nu hij aan het einde van zijn carrière kwam. De dreiging van een biologische, chemische of nucleaire massamoord in Amerika, uitgevoerd door een enkele dader, werd met de dag realistischer.

Stansfield keek op naar de lichte nevel die uit de vroege avondlucht neerviel. Zijn gezicht werd bedekt met piepkleine druppeltjes en de grijsharige CIA-directeur knipperde met zijn ogen. Er zat hem iets dwars, maar hij kon er zijn vinger niet op leggen wat dat gevoel veroorzaakte. Na een laatste blik op de donker wordende hemel stapte Stansfield onder de luifel.

Kennedy liep door de deur, waarnaast twee geüniformeerde agenten van de geheime dienst op wacht stonden, en liep de lange hal in. Dit was de begane grond van de westvleugel. Het kantoor van de president lag op de verdieping erboven, maar daar zou de vergadering niet plaatsvinden. Irene Kennedy liep snel verder terwijl Stansfield op zijn kenmerkende rustige tempo volgde.

Aan de andere kant van de gang, bij de rechtermuur, stond een marinier in een keurig gestreken uniform, met zijn handen stevig in elkaar. ‘Goedenavond, mevrouw Kennedy. Alles is gereed. De generaals en de president wachten op u.’ De wachtcommandant van de Situation Room van het Witte Huis gebaarde naar links.

‘Dank u wel, commandant Hicks,’ antwoordde Kennedy terwijl ze langs de marinier liep.

Ze liepen een paar treden naar beneden, sloegen rechtsaf en kwamen bij een beveiligde deur met een camera erboven. Links van de deur zat een zwart met gouden bordje waarop stond: ‘Witte Huis Situation Room. Verboden toegang voor onbevoegden.’

Het slot op de deur zoemde en Kennedy duwde de deur open. Ze liep naar binnen en sloeg linksaf, naar de nieuwe vergaderruimte van de Situation Room. Directeur Stansfield volgde haar, en commandant Hicks sloot de geluiddichte deur achter hen.

President Robert Hayes stond, gekleed in een smoking, aan de an-

dere kant van de ruimte en luisterde aandachtig naar de twee mannen tegenover hem. De eerste, generaal Flood, was de voorzitter van de verzamelde stafchefs. Flood was een meter negentig lang en woog ruim honderdtwintig kilo. De andere man was generaal Campbell, vijftien centimeter korter en bijna vijftig kilo lichter. Campbell was de commandant van het Amerikaanse Gezamenlijk Opperbevel Speciale Operaties, het JSOC. Voordat hij deze baan had aangenomen, had hij met veel trots de beroemde 82ste Luchtlandingsdivisie en het 18de Luchtlandingskorps aangevoerd.

President Hayes was nog maar vijf maanden in functie, en in die tijd had hij een aangename relatie met het Pentagon en de CIA opgebouwd. Voordat hij werd verkozen tot president was Robert Xavier Hayes lid geweest van zowel het Congres als de Senaat. De democraat uit Ohio was voornamelijk tot hoogste leider van het land verkozen vanwege zijn smetteloze privéleven, en omdat hij werd beschouwd als een man die de steeds breder wordende kloof tussen de twee partijen zou kunnen dichten. De vorige overheid was constant geteisterd door schandalen, zo erg dat het Amerikaanse volk massaal had gekozen voor iemand wiens privéleven de diepgaande onderzoeken van de media zou overleven. Hayes was gelukkig getrouwd en had drie kinderen van in de dertig, die nooit op de voorpagina van de roddelbladen hadden gestaan en relatief normale levens leidden.

Kennedy zette haar attachékoffer op een stoel aan het hoofd van de lange tafel en zei: ‘Als iedereen wil gaan zitten, kunnen we beginnen.’ Ze had haast. De ontwikkelingen volgden elkaar heel snel op.

Directeur Stansfield begroette de twee generaals en de president. Niemand was in de stemming voor praatjes. De president liep langs de andere kant van de tafel en ging in zijn leren stoel met hoge rugleuning zitten. Alle vier de wanden van de kamer waren bedekt met donker hout, op een vierkant achter de president na. Dat deel van de muur was witgeverfd, met midden in het vierkant het ronde zegel van de president van de Verenigde Staten.

Toen de president had plaatsgenomen aan het hoofd van de tafel gingen de twee generaals rechts van hem zitten, en directeur Stansfield links. Kennedy gaf elke man een map die met rood plakband was dichtgeplakt, en waar ‘Strikt Geheim’ op stond.

‘Opent u gerust de dossiers terwijl ik de rest van het materiaal pak.’

Kennedy veegde wat van haar schouderlange bruine haar achter haar oor. Nadat ze een paar seconden in haar attachékoffer had gezocht, haalde ze er een diskette uit en stak ze die in de drive van de computer onder het spreekgestoelte. Een minuut later was de directeur van het antiterreurcentrum van de CIA klaar om te beginnen.

Toen er een kaart van de Perzische Golf op het grote scherm rechts van haar verscheen, begon ze: ‘Meneer de president, vier dagen geleden hebben we een van onze mensen naar de Iraanse stad Bandar Abbas gestuurd omdat hij het gerucht had opgevangen dat sjeik Fara Harut in de stad zou zijn.’ Kennedy drukte een knop in en er verscheen een korrelige zwart-witfoto van een bebaarde man met een tulband op. ‘Fara Harut, hier te zien op een foto uit 1983, is de religieuze leider van de extremistisch islamitische groep Hezbollah. Hij heeft sterke banden met religieuze conservatieven in Iran.’ Kennedy wierp een zijdelingse blik op de president en voegde eraan toe: ‘Misschien hebt u al over hem gelezen in uw PDB.’ Daarmee doelde Kennedy op de President’s Daily Brief, een samenvatting van de laatste inlichtingen, die hij elke ochtend van de CIA kreeg.

De president knikte. ‘Ik ken zijn naam.’

Kennedy liet weer een foto op het scherm verschijnen, deze keer van een veel jongere, gladgeschoren, knappe man. ‘Dit is Rafique Aziz. De foto is aan het eind van de jaren zeventig genomen, toen Aziz een diploma elektrotechniek haalde aan de Amerikaanse Universiteit in Beiroet.’

De president knikte onwillig en zei: ‘Die persoon ken ik zeker.’

Kennedy knikte. ‘Misschien bent u niet op de hoogte van de laatste ontwikkelingen.’ Ze wees naar een scherm aan de andere kant van de ruimte, waarop een reeks foto’s verscheen van verkoolde bussen en verminkte lichamen in plassen bloed. ‘Deze bomaanslagen worden allemaal in verband gebracht met de fundamentalistische Palestijnse groep Hamas. De afgelopen tijd heeft Hamas zijn aanvallen opgevoerd in een poging om de vredesonderhandelingen in het Midden-Oosten te saboteren. Hezbollah en Hamas hebben nooit samengewerkt.’ Kennedy keek de anderen om de beurt aan en voegde eraan toe: ‘Maar daar is verandering in gekomen. Aziz en Harut zoeken, nu het rustiger is geworden in Beiroet, naar een manier om hun krachten te bundelen. Ze hebben hun kans gezien nadat Israël Hamas-

leider Yahya Ayyash vermoordde. Hamas werd nog agressiever en deed nog meer om de Israëli's uit de Westelijke Jordaanoever en Gaza te verjagen. De afgelopen tijd hebben de Israëli's gemerkt dat de explosieven en de werkwijze van Hamas geavanceerder zijn geworden. Wij denken dat Rafique Aziz daarvoor verantwoordelijk is.' Kennedy wachtte even voordat ze het allerslechtste nieuws bracht. 'Om het nog erger te maken, hebben we ook ontdekt dat Saddam Hoessein heeft aangeboden de operaties van een deel van de teams te financieren.'

President Hayes schudde langzaam zijn hoofd en trok een grimas.

'Het wordt nóg erger,' vervolgde Kennedy. 'Saddam heeft als voorwaarde gesteld dat het geld wordt gebruikt om Amerika op ons eigen grondgebied aan te vallen.'

Bij het horen van die woorden trok Hayes zijn linkerwenkbrauw op. 'Hoe weten ze dat?'

Kennedy keek naar Stansfield, en de CIA-directeur antwoordde: 'De NSA heeft een aantal berichten onderschept en die hebben wij via verschillende van onze eigen contactpersonen geverifieerd.'

'Dat is niet zo best.' Hayes schudde zijn hoofd. Toen keek hij Kennedy bezorgd aan en vroeg: 'En verder?'

'Twee nachten geleden heeft onze agent in Iran ons verteld dat Harut waarschijnlijk gesignaleerd is, en eerder vanavond heeft hij bevestigd dat hij het inderdaad is.'

De president sloeg zijn armen over elkaar. 'Is het honderd procent zeker dat je agent zich niet heeft vergist?'

'Ja, meneer de president,' antwoordde Kennedy zelfverzekerd.

Hayes keek van Kennedy naar de kaart van Iran en terug. 'Ik neem aan dat je mijn plannen voor het diner niet hebt onderbroken om me alleen maar te vertellen dat je deze kerel hebt gevonden.'

'Dat klopt, meneer de president. We wachten al heel lang op een kans als deze. Als we hem nu niet oppakken, krijgen we misschien nooit een tweede kans.' Kennedy wachtte even tot ze zeker wist dat de president begreep hoe serieus ze dit meende. 'Generaal Campbell en ik hebben een plan opgesteld om Harut te arresteren.' Kennedy liet een andere kaart van de Perzische Golf op het scherm verschijnen, waarop zes punten waren aangegeven.

Kennedy keek generaal Campbell aan en knikte.

Campbell stond op van zijn stoel en marcheerde met kaarsrechte rug naar voren. Zodra hij op het spreekgestoelte stond, begon hij: 'Meneer de president, Harut blijft, net als Saddam, nooit langer dan drie of vier dagen op dezelfde plek. Dit is de eerste keer in meer dan tien jaar dat we hem meer dan een dag hebben kunnen volgen en de kans hebben om in te grijpen.' Campbell gebaarde naar de kaart. 'We hebben twee helikopters van het Eerste Korps Speciale Operaties, die Saoedi-Arabië hebben verlaten en onderweg zijn naar de *Independence*, die op patrouille is in de Perzische Golf.' De generaal tikte op de plek op de kaart waar het door kernenergie aangedreven vliegdekschip zich op dat moment bevond. 'En hier' – de generaal zette zijn vinger op een plek vlak bij de Iraanse kust, waar een blauw ovaal stond – 'ligt de *uss Honolulu*. Zoals u vast al hebt gezien, ligt hij niet meer in internationale wateren. Op dit moment ligt hij drie kilometer bij de kust vandaan te wachten op het bevel om zijn lading te lossen.'

Terwijl president Hayes wachtte tot Campbell verderging met zijn briefing, voelde het alsof hij uit zijn lichaam trad. Hij had jaren van dit moment gedroomd, maar hij walgde ervan. Het idee dat hij Amerikaanse troepen moest bevelen te gaan vechten, was niet aantrekkelijk, mystiek of glorieus, en het leverde hem geen enkele vorm van vreugde op. Er zouden die avond nog mensen sterven vanwege de bevelen die hij zou geven. In elk geval de vijand, en mogelijk ook enkele van zijn eigen mannen.

Hij luisterde aandachtig naar de generaal en probeerde objectief te blijven. Hayes had geschiedenis gestudeerd en wist dat het dom zou zijn om nooit geweld te gebruiken. Als hij vanavond niet ingreep, zou dat op een dag Amerikaanse levens kosten. De terreur moest worden aangepakt. Hij moest een keuze maken.

Perzische Golf, 3.16 (lokale tijd)

In de Iraanse kuststad Bandar Abbas schuifelde een oudere man door een stoffige straat, gekleed in een vuile witte djellaba, een eenvoudig gewaad dat zijn lichaam van zijn schouders tot zijn enkels bedekte. Een bruine tulband bedekte zijn hoofd en gezicht, en aan zijn voeten zat een paar versleten leren sandalen. De wind kwam uit

de richting van de Perzische Golf en de nachtelijke hemel ging verborgen achter een dik wolkendek.

De afgeleefde oude man mompelde in zichzelf in het Farsi, de lokale taal, terwijl hij verder liep. Net als zo veel dingen in het leven, zei het uiterlijk niet alles. Onder die versleten tulband en djellaba zat 85 kilo aan sterke, lenige spieren. Mitch Rapp, een 31 jaar oude Amerikaan, had al een week niet gedoucht. Zijn gebruide huid was bedekt met een laagje vuil, en zijn zwarte haar en baard zaten vol met grijs geverfde plukken, waardoor hij twee keer zo oud leek als hij was.

Van het einde van de ochtend tot het begin van de middag had de Amerikaan in een piepklein appartement geslapen. 's Middags en 's avonds liep hij met een bruine stoffen tas door de straten om weggegooid blikjes en flessen te verzamelen. In zijn rol als zwerver hield hij zijn rug gekromd en zijn schouders gebogen en gedroeg hij zich angstig. Maar zijn ogen en hersenen waren alert. Hij onderzocht de deuren en ramen en luisterde gesprekken af – wachtend op een aanwijzing. Twee dagen daarvoor had hij het bewijs gekregen dat hij had gevonden wat hij zocht. Rapp was op zoek naar een man, een man die hij wilde doden.

Zijn zoektocht naar deze man had hem naar de gevaarlijkste en vuilste steden in het Midden-Oosten, Noord-Afrika en Europa geleid. Tijdens de reis was Rapp zelf neergeschoten, neergestoken en opgejaagd, en elke keer was het zijn doelwit gelukt net buiten zijn bereik te blijven. Zes maanden eerder, op een regenachtige nacht in Parijs, had Rapp de kans gehad, maar toen had hij het verziekt. In een enkele aarzeling, door zijn stomme besluiteloosheid, had hij Rafique Aziz laten ontsnappen. Het had maar een haartje gescheeld. Dat zou hem nooit meer gebeuren, had Rapp al honderd keer gezworen. De volgende keer zou hij de trekker overhalen – of er nu een onschuldige omstander in de weg stond of niet.

Vannacht was Rapp vastbesloten het spoor weer te vinden. Toen hij in de buurt kwam van het huis dat hij twee dagen daarvoor had ontdekt, keek Rapp naar de daken en ramen om te zien of daar bewakers stonden die hij tijdens de vorige bezoeken had gemist. De geur van de zoutige lucht en het open riool verscherpte zijn zintuigen. Hij was op vijandelijk gebied en zou het hol van de leeuw in gaan. De straten waardoor hij liep waren eigendom van Hezbollah,

een van de islamitische groepen die in het geheim de politiek in het Midden-Oosten domineerden. De terroristische groep had duizenden mensen gedood in hun jihad – hun heilige oorlog. Dit was hun fort in de smerige kuststad Bandar Abbas. Rapp had al vroeg in zijn carrière geleerd dat zijn vijanden het kwetsbaarst waren in hun eigen huis, waar ze zich veilig voelden en onvoorzichtig werden. Vannacht zou hij hun huis in komen – onaangekondigd en ongevraagd.

Rapp trok zijn tulband zo over zijn gezicht dat alleen zijn ogen te zien waren. Toen sloeg hij de hoek om en schuifelde hij verder met de pas van een man die meer dan twee keer zou oud was als hij. Een paar deuren verder zat een man op een klapstoel, met een AK-47 op schoot.

Rapp mompelde in zichzelf in het Farsi, waarmee hij hoopte de aandacht van de bodyguard te trekken. De man hoorde zijn voetstappen en richtte zijn wapen in de richting van het geluid. De brabbelende zwerver verscheen uit de schaduwen en de bodyguard liet het wapen weer op zijn schoot vallen. Het was die gestoorde nachtelijke bezoeker, gewoon een van de vele waardeloze zwervers.

Terwijl Rapp dichterbij kwam, trok hij de tulband weg van zijn mond. Hij grijnsde en liet een stel verrotte neptanden zien als begroeting naar de gewapende bewaker terwijl hij langsliep. De lange man knikte en zakte weer onderuit in zijn stoel, met zijn achterhoofd tegen de muur van het huis.

Rapp liep verder door de straat, terwijl zijn alerte ogen alle details over dit blok opmerkten. Hij zag elk raam en elke deuropening. Hij keek langs de deurposten en gordijnen, naar de schaduwen. Als dit een val was, zouden ze hem daar opwachten.

Rapp liep een nog smallere straat in. Twintig meter verder dook de Amerikaan een steeg in die lang voordat de auto ook maar werd bedacht, was aangelegd. De tunnelachtige doorgang was een meter twintig breed en aardedonker. Rapp vertraagde en bleef stilstaan in de tweede nis links, waar hij zijn ogen dichtdeed. Hij zette zijn tas met flessen en blikjes op de grond en luisterde aandachtig naar de geluiden om hem heen terwijl hij zijn ogen zo hard hij kon dichtkneep om zijn ogen sneller te laten wennen aan het donker waarin bijna geen lichtstraaltje doordrong.

Situation Room, Witte Huis

Generaal Campbell maakte de briefing af en liep met Kennedy naar de andere kant van de ruimte. De afgelopen 24 uur hadden ze bijna continu gewerkt om alles tot in de puntjes te regelen, en nu keken ze een beetje hulpeloos toe terwijl de president de voor- en nadelen van de operatie tegen elkaar afwoog. Na een minuut lange stilte keek president Hayes directeur Stansfield aan en vroeg: 'Wie is die agent ter plekke?'

Directeur Stansfield sloeg zijn samenvatting van de missie dicht en legde hem op de tafel. 'Hij is een van onze beste agenten. Hij spreekt naast Engels nog drie talen vloeiend, en hij spreekt nog een stuk of zes dialecten, genoeg om zich in te redden.'

'Is hij Amerikaan?'

'Ja.'

President Hayes knikte langzaam en stelde toen de allerbelangrijkste vraag: 'In plaats van onszelf te verraden door te proberen Harut te pakken te krijgen...' De president was even stil terwijl hij bedacht hoe hij zo tactvol mogelijk onder woorden kon brengen wat hij dacht. 'Kunnen we uw agent...' Hij keek Kennedy aan. 'Hoe heet hij eigenlijk?'

'Zijn codenaam is Iron Man.'

'Kunnen we deze Iron Man Harut niet... uit de weg laten ruimen?' President Hayes keek voorzichtig om zich heen. Blijkbaar was hij zich er pijnlijk van bewust dat zijn voorstel tegen de wet inging.

'Dat hebben we wel overwogen, meneer de president, maar er is nog een zaak die we nog niet hebben besproken.' Kennedy keek haar baas aan.

Stansfield zat achterovergeleund met zijn benen over elkaar op zijn stoel. Hij haalde zijn linkerhand van zijn kin en zei: 'We hebben onlangs wat nieuwe informatie in handen gekregen, die direct met deze operatie te maken heeft. Gisteren ben ik gebeld door een van mijn buitenlandse collega's. Die vertelde me dat Hamas een terroristische aanslag in Washington plant. Het is nog onduidelijk wanneer en waar precies, maar we hebben een andere bron die deze informatie kan bevestigen.'

Hayes schudde zijn hoofd en vloekte binnensmonds. 'Waar hebt u deze informatie vandaan?'

‘Onze Israëlische vrienden hebben me er een paar weken geleden op gewezen, en het is vanmorgen door de Britten bevestigd.’

‘Verklaar je nader.’ Hayes gebaarde met zijn hand.

‘De Israëli’s hebben ongeveer een maand geleden, tijdens een van hun charges op de Westelijke Jordaanoever, een leider van Hamas opgepakt. Tijdens de ondervragingen heeft hij verschillende keren verwezen naar een aanval hier, in Washington, die op dat moment gepland werd. De Israëli’s hebben niet meer van deze leider losgekregen over dat onderwerp, behalve dat de man achter de operatie niemand minder is dan Rafique Aziz.’

President Hayes draaide zijn stoel om en keek op naar het kleinere scherm waarop de levendige beelden waren te zien van het slagveld na een van de aanslagen van Aziz op een bus in Israël. De president kookte inwendig van woede bij de gedachte dat er zoiets in Washington zou gebeuren.

‘Dit komt overeen,’ vervolgde Stansfield, ‘met het verslag van de NSA waarin staat dat Saddam heeft aangeboden elke terroristische aanslag in de Verenigde Staten te financieren.’

President Hayes keek de directeur van de CIA even zwijgend aan en stond toen op. Hij dwong zichzelf rustig te blijven. Saddam was de onbereikbare doorn in het vlees van Amerika, en het was tijd om op een minder vreedzame manier met hem af te rekenen.

Met een stem die droop van het sarcasme zei de president: ‘Dat is geweldig.’ Het enige waaraan Hayes kon denken, was het idiote terrorisme uit het Midden-Oosten, dat zich zou manifesteren in de straten van Amerika. Hij wist dat hij dat niet kon laten gebeuren, niet zolang hij de kans had om zelf aan te vallen voordat de terroristen de kans kregen dat te doen.

Irene Kennedy luisterde maar half naar de gesprekken tussen de twee generaals, haar baas en de president. Op dat moment maakte ze zich meer zorgen over Mitch Rapp. Rapp was haar rekrut, en ze was erg op hem gesteld geraakt. Er was niets seksueels aan hun relatie; het was gewoon een band tussen twee mensen die samen veel hadden meegemaakt.

Meer dan de helft van haar jeugd had Kennedy door het Midden-Oosten gereisd omdat haar vader van de ene naar de andere ambassade werd overgeplaatst. Dat was vrij normaal als een van je ouders

voor het ministerie van Buitenlandse Zaken werkte, en de meeste van haar vriendinnen hadden dezelfde ervaringen. Kennedy had het zelfs geweldig gevonden om op te groeien in het Midden-Oosten, maar helaas waren al die gelukkige herinneringen plotseling verscheurd toen er in april 1983 een autobom afging voor de Amerikaanse ambassade in Beiroet. Kennedy's vader was overleden en haar leven zou nooit meer hetzelfde zijn.

De woede die ze aan de tragedie had overgehouden, had haar naar de CIA geleid, en de mensen in Langley hoefden niet lang na te denken. Ze had twaalf jaar van haar leven doorgebracht in het Midden-Oosten, ze had een doctoraat in Arabische taal en cultuur, en ze was gemotiveerd. Dat maakte Kennedy perfect voor de anti-terreurafdeling. Nu, zestien jaar later, was ze het hoofd van het antiterreurcentrum.

Dat was echter slechts een deel van Kennedy's verhaal – het deel dat was doorgegeven aan de juridische bestuurscomités. Er was nog een taak die onder Kennedy's werkgebied viel, namelijk de verantwoordelijkheid over het Orienteam, een van de meest geheime organisaties binnen de CIA. Slechts een handjevol mensen wist van het bestaan van dit team, en zo zou het altijd blijven. Dat moest wel. Het team was door directeur Stansfield opgericht als reactie op een terroristische aanslag, namelijk het neerhalen van Pan Am-vlucht 103 boven Lockerbie in Schotland, in december 1988. Irene Kennedy had de opdracht gekregen om een team op te richten met één enkele taak: terroristen opsporen en vermoorden. Zoals directeur Stansfield in die tijd had gezegd: 'Bepaalde mensen in Washington hebben besloten dat het tijd is om zelf aan te vallen.' Wie die mensen waren had Kennedy nooit gevraagd, en om eerlijk te zijn wilde ze dat ook niet weten. Ze wist alleen maar dat ze had ingestemd met de strategie en bereid was alles te riskeren om te helpen dit te realiseren. Het risico dat ze nam was groot. Als de verkeerde mensen op Capitol Hill, of bij het ministerie van Justitie, ooit iets zouden horen over het Orienteam, zouden ze namelijk een klopjacht beginnen, waarbij Kennedy als eerste onder de guillotine zou komen te liggen.

Het Amerikaanse volk zou de acties van Mitch Rapp en het Orienteam nooit goedkeuren. In het politieke circus dat op het onderzoek zou volgen, zou iedereen vergeten dat er een oorlog uitgevochten

werd. Het team zou worden afgeschilderd als een groep gewetenloze moordenaars die geen greintje respect hadden voor de grondwet. Iemand als Rapp, die op dat moment zijn leven op het spel zette, zou levend gevild worden door de golfspelende liberalen en conservatieve opportunisten die hun reputatie wilden verbeteren.

De verantwoordelijkheid voor Rapp was een zware last op Kennedy's schouders. Zij was degene die in de winter van 1988 naar de Universiteit van Syracuse was gegaan en hem had ontdekt. Hij had de CIA niet gevonden – zoals zij na de dood van haar vader – maar de CIA had hem gevonden. 35 studenten uit Syracuse waren op Pan Am-vlucht 103 overleden, en onder hen was Mitch Rapps vriendinnetje geweest. Irene Kennedy had de gekwelde Rapp de kans aangeboden om haar te wreken, en die kans had hij zonder te aarzelen met beide handen aangegrepen. Nu, tien jaar later, was hij misschien wel de beste en dodelijkste moordenaar van de CIA in deze tijd geworden.

President Hayes had genoeg gehoord. Hij dacht een tijdje na over de gevolgen. Als hij ervoor koos niets te doen, zou dat uiteindelijk Amerikaanse levens kosten. Ja, hij kon vanavond ook mannen verliezen, maar die mannen hadden er zelf voor gekozen hun leven op het spel te zetten. Als hij niets deed, zouden er burgers sterven. Hayes wist wat hij moest doen.

Op zakelijke toon vroeg de president: 'Generaal Campbell, wat moeten we volgens u doen?'

Met een militaire intonatie antwoordde Campbell: 'Ik denk dat we deze kans niet mogen missen, meneer de president.'

'Mevrouw Kennedy, ik neem aan dat u vindt dat we moeten aanvallen,' zei Hayes.

'Ja, meneer de president.'

'Thomas?' Hayes keek de directeur van de CIA aan.

Stansfield was even stil en knikte toen.

Als laatste keek de president naar generaal Flood. 'Jack, wat denk jij?'

De generaal vouwde zijn grote handen en sloeg ermee op de tafel. 'Ik vind dat we hem moeten grijpen.'

President Hayes staarde even naar de kaart van Iran op het grote scherm terwijl hij dacht aan alle risico's. Na twintig seconden stilte zei hij: 'U hebt mijn toestemming.'

Zodra die zin was uitgesproken, pakten Kennedy en Campbell hun telefoon om de verschillende partijen het groene licht te geven voor de operatie.

Stansfield schoof twee vellen wit papier over de tafel. Ze waren identiek. Er was er een voor de dossiers van de president, en een voor die van Stansfield. De president haalde een pen uit zijn borstzakje en zette zijn handtekening op beide exemplaren. Het weinigzeggende document was een Presidentieel Besluit, dat wettelijk vereist was als de president toestemming gaf voor een geheime operatie. Deze eenvoudige documenten waren al vaak een bron van onenigheid geweest in Washington.

‘Wanneer wil je de comités inlichten?’ vroeg president Hayes.

De voorzitter en leider van de minderheid in de inlichtingencomités van zowel het parlement als de Senaat moesten volgens de wet van tevoren worden ingelicht over een geplande operatie. Dit gebied was echter grijzer dan de Londense hemel en daar werd vaak, en soms terecht, misbruik van gemaakt.

Stansfield stopte zijn ondertekende exemplaar in een map en zei: ‘Gelukkig hebben de bewuste heren allemaal plannen voor vanavond. Ik zal hun assistenten laten weten dat ik hen over ongeveer een uur wil spreken. Als alles goed gaat, zullen ze pas in Langley aankomen als onze mensen hun missie al hebben afgerond.’

‘Mooi.’ President Hayes stond op en trok zijn manchetten recht. ‘Mijn vrouw en ik zullen de avond doorbrengen in het Kennedy Center. Vanwaar hou jij de missie in de gaten?’

‘Langley,’ antwoordde Stansfield.

‘Hou me op de hoogte, en succes.’ Met die woorden verliet de president de ruimte.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

VINCE FLYNN & KYLE MILLS

De enige overlevende

‘De koning van de actiethrillers.’ – Dan Brown

Wanneer Joe ‘Rick’ Rickman, voormalig *golden boy* bij de CIA, een gigantische hoeveelheid topgeheime documenten steelt en zijn land verraadt, heeft CIA-directeur Irene Kennedy geen andere keuze dan haar gevaarlijkste wapen in te zetten: elitespion Mitch Rapp, die al eerder bewezen heeft zijn hoofd koel te kunnen houden in gevaarlijke situaties.

Rapp maakt snel korte metten met de verrader, maar zelfs vanuit het graf blijkt Rickman een dodelijke dreiging voor de staatsveiligheid. Het elimineren van deze klokkenluider heeft de problemen van de CIA alleen maar erger gemaakt: overal ter wereld duiken mysterieuze personen op, die alle data die Rickman heeft gestolen – en verstoep op een plek die alleen hij kent – openbaar maken. Als de onthullingen steeds wereldschokkendere vormen beginnen aan te nemen, richten steeds meer landen hun woede hierover op de Verenigde Staten. Vooral Pakistan slaat steeds agressievere taal uit richting het land dat zij zien als ‘de grote Satan’.

Een dodelijke race begint als zowel de Pakistaanse als de Amerikaanse regering op zoek gaat naar de handlangers van Rickman. Om te voorkomen dat de VS het slachtoffer wordt van Pakistaanse agressie, moet Mitch Rapp sneller, slimmer en vasthoudender zijn dan zijn dodelijkste vijand tot nu toe.

ISBN 978 90 452 1177 0 | ISBN e-book 978 90 452 1187 9

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

VINCE FLYNN & KYLE MILLS

Doodvonnis

Kyle Mills bewijst met *Doodvonnis* weer dat hij een waardige opvolger van de grootmeester Vince Flynn is

Mitch Rapp is gewend te winnen, maar in dit los te lezen vervolg op de nummer 1-*New York Times*-bestseller *De enige overlevende* merkt de CIA-spion dat hij van continent naar continent valse sporen najaagt in een poging om Pakistaanse kernwapens uit handen van terroristen te houden. Samen met vriend en collega Scott Coleman gaat Rapp de strijd aan om het verlies van deze massavernietigingswapens te voorkomen. Rusland is namelijk ook geïnteresseerd in deze kernwapens – en beslist niet met dezelfde reden als Rapp en Coleman.

Al snel wordt het angstaanjagend duidelijk dat de krachten in Moskou zijn gebundeld om nog meer chaos en onrust in het Midden-Oosten te creëren, en moet Rapp diep infiltreren op Russisch grondgebied, waar hij zich als een Amerikaanse IS-rekrut voor doet. Daar legt hij een plan bloot dat veel gevaarlijker en sluwder is dan hij ooit had kunnen denken en dat weleens vergaande en catastrofale gevolgen kan hebben.

Geschreven met adembenemende spanning en hartslag verhogende actie is Mitch Rapps nieuwste avontuur actueel en provocerend als nooit tevoren.

VERSCHIJNT FEBRUARI 2017

ISBN 978 90 452 1371 2 | ISBN e-book 978 90 452 1381 1

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

VINCE FLYNN

Noodgreep

‘Ouderwets goed op dreef, prima uitgewerkte karakters, de actie en dialogen zijn flitsend.’ – *VN Detective & Thrillergids*, 4 sterren

In de schimmige wereld van de geheime diensten, waar spionnen dag in dag uit een geheime oorlog uitvechten, lukt het de CIA twee terroristencellen te ontmantelen. Er wordt echter gevreesd dat een derde cel, die wordt geleid door een kwaadaardig meesterbrein, nog actief is en elk moment tot actie over kan gaan, met schokkende gevolgen.

Antiterrorisme-expert Mitch Rapp slaat de handen ineen met een beroepssoldaat die even fanatiek – en dodelijk – is als maar kan: ex-marinier en elitestrijder Mike Nash. Zowel Rapp als Nash heeft vaker oog in oog gestaan met bloeddorstige jihadisten. Beiden hebben vele levens gered en zetten zich onvoorwaardelijk in voor hun land.

Maar op het Capitool waait sinds kort een andere wind, en bepaalde leiders willen Mitch Rapp zo kort mogelijk houden. Dus wanneer er zich een ijzingwekkend scenario dreigt af te spelen in de politieke hoofdstad van de Verenigde Staten besluiten Rapp en Nash nieuwe regels te volgen voordat ze in actie komen: hun eigen regels.

ISBN 978 90 452 1183 1 | ISBN e-book 978 90 452 0894 7

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

VINCE FLYNN

Jacht op de jager

‘De koning van de actiethrillers.’ – Dan Brown

CIA-agent Mitch Rapp vecht in de frontlinie mee in de oorlog tegen het terrorisme. Voor zijn nieuwste missie moet hij nog een leven redden: zijn eigen leven. Want oog om oog, tand om tand, dat is de wraak die de vader van de door Rapp omgebrachte terrorist eist.

Rapp wordt doelwit van een wraakzuchtige internationale klopjacht, omdat er een beloning van twintig miljoen wordt uitgelooft voor het lichaam van de moordenaar van de terrorist. De normaal zo koelbloedige agent komt tot de ontdekking dat zelfs onder bondgenoten van de Verenigde Staten er mensen geloven dat Rapp voor eens en voor altijd uitgeschakeld moet worden.

Er ontstaat een jacht op de jager, en Rapp moet terugvallen op zijn instincten om rechtvaardigheid te doen laten gelden én om het er levend vanaf te brengen.

‘Een spectaculaire en vermakelijke thriller.’ – *People Magazine*

ISBN 978 90 452 0560 1 | ISBN e-book 978 90 452 0760 5

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

VINCE FLYNN

Open doelwit

‘De koning van de actiethrillers.’ – Dan Brown

CIA-agent Mitch Rapp was Amerika’s eerstelijnsverdediging tegen terrorisme, totdat hij zijn dekmantel verloor. Na jaren undercover gewerkt te hebben, is hij doelwit geworden van praktisch iedere terrorist op aarde. Maar juist nu heeft de wereld hem nodig, meer dan ooit...

De president van de VS staat onder druk. Wanneer een team van Navy SEALs er niet in slaagt een gegijzeld Amerikaans gezin te redden uit handen van een Filippijnse terreurgroep, wijst alles op een lek binnen het Witte Huis. Daarbij dreigt in het Midden-Oosten een conflict dat grote gevolgen kan hebben voor de Amerikaanse economie.

Dus roept de president de hulp in van Mitch Rapp, nu adviseur op het gebied van antiterrorisme, en van CIA-directeur Irene Kennedy. Samen komen zij op het spoor van een gevaarlijke internationale samenzwering met een aantal spelers uit onverwachte hoek. Een race tegen de klok begint...

ISBN 978 90 452 0550 2 | ISBN e-book 978 90 452 0750 6